

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. K. N.,** zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze dne 22. 6. 2021, č. j. 13 A 12/2021 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 30. 10. 2020, č. j. KRPA-124482-72/ČJ-2019-000022-SV, ve spojení s rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 6. 5. 2021,

č. j. CPR-2283-2/ČJ-2021-930310-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území Evropské unie, v délce 30 měsíců; současně byla žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území Evropské do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u městského soudu v Praze žalobou; ta byla výše uvedeným rozsudkem jako nedůvodná zamítnuta.

[2] Městský soud ve vztahu k námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu, pokud jde o posouzení dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, konstatoval, že správní orgány zhodnotily všechny skutečnosti tak, jak byly prezentovány stěžovatelem a jeho partnerkou. Zdůraznil, že s ohledem na rozpory v jejich výpovědích, které vyvolávají dojem účelově upravené výpovědi, vycházely správní orgány zejména z informací poskytnutých žalobcem při prvním výslechu a z výsledků pobytové kontroly. Městský soud vyhodnotil, že správní orgány tímto způsobem zjistily skutkový stav dostatečně a napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Nadto městský soud zdůraznil, že od samého počátku bylo dostatečně prokázáno, že stěžovatel pobývá na území České republiky (dále jen „ČR“) nelegálně.

[3] Pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, městský soud neshledal, že by správní orgány v tomto směru překročily meze správního uvážení. Vycházel přitom z kritérií pro hodnocení přiměřenosti uložení správního vyhoštění vymezených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Za stěžejní pro danou věc označil městský soud kritérium, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, pročež se rodinný život jeví jako nejistý; právě taková situace nastala dle jeho názoru v případě žalobce, který pobýval na území ČR od počátku nelegálně, a jeho partnerský vztah, který zde navázal, byl tedy od počátku nejistý. Otázku posouzení hloubky a trvalosti vztahu mezi stěžovatelem a jeho přítelkyní proto nepovažoval městský soud v daném případě za zásadní a hlouběji se jí tak nezabýval. Podle názoru městského soudu se stěžovatel snažil legalizovat svůj pobyt právě prostřednictvím navázání trvalého vztahu s občankou ČR; takový postup je ovšem zcela nepřípustný.

[4] K námitce, podle které správní orgány dostatečně neodůvodnily uložení správního vyhoštění v délce 30 měsíců, odkázal městský soud na odůvodnění obou rozhodnutí. Dle jeho názoru z nich jasně vyplývá, že správní orgány vyhodnotily skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, přičemž toto hodnocení lze považovat za dostatečné.

[5] Za nedůvodnou považoval městský soud námitku, podle které žalovaná chybně vycházela ze skutkového stavu zjišťovaného v době zahájení řízení a nezabývala se poměry žalobce v době vydání rozhodnutí. Uvedl, že ve výpovědích žalobce a jeho přítelkyně existovaly rozpory, vyvolávající dojem jejich účelovosti. Proto správní orgány vycházely především z obsahu prvního pohovoru se žalobcem a kontroly provedené v místě jeho bydliště.

[6] Konečně, k námitce, že se žalovaná nevypořádala se všemi odvolacími námitkami, městský soud uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku lze nalézt reakce žalované na všechny námitky. Správní orgány shodně vyhodnotily vztah stěžovatele a jeho partnerky jako účelový a neposuzovaly proto důkladněji dopad rozhodnutí o vyhoštění do sféry soukromého a rodinného života partnerky stěžovatele, kterou nepovažovaly za rodinného příslušníka stěžovatele vzhledem k účelové povaze jejich vztahu.

[7] S ohledem na shora uvedené závěry městský soud uzavřel, že přestože k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele nepochybně dojde, nelze tento zásah považovat za nepřiměřený.

[8] Proti shora uvedenému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] V prvé řadě stěžovatel nesouhlasí se závěry městského soudu ohledně posouzení charakteru vztahu mezi stěžovatelem a jeho partnerkou vzhledem ke skutečnosti, že vztah vznikl a byl rozvíjen v době nelegálního pobytu stěžovatele na území ČR. Stěžovatel má za to, že z § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá absolutní nemožnost vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, byl-li by jeho důsledkem nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince. Stěžovatel považuje za zásadní postavit na jisto, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti poukazuje na rozhodnutí žalované ze dne 13. 8. 2019, č. j. CPR-1265-6/ČJ-2019930310-V24, kterým bylo správnímu orgánu prvního stupně uloženo, aby v rámci nového projednání věci (po zrušení v pořadí prvního rozhodnutí o vyhoštění v této věci – pozn. NSS) tuto otázku zodpověděl. Obdobně měl městský soud posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život partnerky stěžovatele, která je občankou ČR. Na základě shora uvedených skutečností rozporuje stěžovatel závěr městského soudu, že posouzení otázky existence trvalého partnerského vztahu nemá v předmětném řízení zásadní vliv.

[10] Stěžovatel trvá na tom, že jej lze považovat rodinného příslušníka občana EU. Dle jeho názoru z obsahu správního spisu vyplývá, že s partnerkou udržuje trvalý a pevný partnerský vztah po dobu delší než 2 roky, sdílejí společnou domácnost a plánují společnou budoucnost. Ohledně rozporů v jejich výpovědích stěžovatel namítá, že nešlo o rozpory zásadní, přičemž městský soud porovnával výpověď stěžovatele z 26. 3. 2019 s výpovědí partnerky ze dne 6. 3. 2020, avšak nezohlednil výpověď stěžovatele ze dne 6. 3. 2020. Rozpory ve výpovědích přisuzuje možnému nepřesnému pochopení kladených otázek a přirozenému odlišnému vnímání některých skutečnosti jednotlivými osobami. Z konstatovaných odlišností v těchto výpovědích nelze dovozovat účelovost partnerského vztahu, neboť stěžovatel i jeho partnerka současně uvedli množství informací o společném soužití i svých plánech do budoucna. Správní orgány nicméně veškeré nesrovnalosti přičítaly v neprospěch stěžovatele a dovozovaly z nich pro něj nejméně příznivé závěry; souladné části výpovědí byly oproti tomu opomíjeny. Tento nezákonný postup správních orgánů při zjišťování skutkového stavu městský soud aproboval, čímž zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností.

[11] Dále stěžovatel odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je pro rozhodnutí správního orgánu rozhodující skutkový stav v době jeho rozhodování, nikoliv v době zahájení řízení. V daném řízení měla proto žalovaná zohlednit, jak se partnerský vztah stěžovatele vyvinul, tedy že v době jejího rozhodování udržoval s partnerkou trvalý vztah po dobu delší než 2 roky a sdíleli také společnou domácnost. Žalovaná ve vztahu k naplnění podmínek § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců naproti tomu dovodila, že vztah podobný manželství musí být trvalý a nemůže se stát trvalým až v průběhu řízení nebo v této době vzniknout, přičemž v době zahájení řízení o správním vyhoštění se o trvalý vztah mezi stěžovatelem a jeho partnerkou nejednalo. Pouze na základě svých domněnek dovodila účelovost partnerského vztahu, přičemž výpovědi stěžovatele ze dne 6. 3. 2020 nepřikládal přílišný význam. Tento nezákonný postup žalované městský soud aproboval, aniž se řádně vypořádal s argumenty žaloby.

[12] Za nesprávný považuje stěžovatel závěr městského soudu, že se správní orgány věnovaly otázce přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života dostatečně podrobně. Městský soud dostatečně nezohlednil zvláštnosti rodinného života stěžovatele a závažnost jeho protiprávního jednání, spočívajícího v překročení hranic mimo hraniční přechod, nelegálním pobytu na území ČR a nelegálně vykonávané práci na území ČR. Argumenty městského soudu považuje stěžovatel za nepřesvědčivé vzhledem k tomu, že na území ČR pobývá od roku 2018, a to bez problémů; nedopustil se žádné trestné činnosti, ale jen porušení právních povinností administrativní povahy. Stěžovatel se snažil aktivně svoji pobytovou situaci řešit, dostavil se na dobrovolně na pracoviště Policie ČR, po celou dobu správního řízení spolupracoval a požádal Ministerstvo vnitra o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU. Při soudním přezkumu bylo přihlédnuto zejména k nelegálnímu pobytu a výkonu práce stěžovatele, ačkoliv existovaly závažné důvody a okolnosti (zejména ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatele a jeho partnerky), pro které by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřené. Nucené vycestování považuje stěžovatel za nepřiměřený zásah i s ohledem na fakt, že těžiště jeho rodinného života nyní leží v ČR.

[13] V souvislosti s předchozí námitkou stěžovatel rozporuje způsob, jakým správní orgány aplikovaly správní uvážení. Poukazuje na to, že přezkum správního uvážení není vyloučen, pokud jeho aplikace překračuje zákonné meze a je ve zjevném rozporu s principem proporcionality. Tento rozpor spatřuje v délce stanovené doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území EU. Doba 30 měsíců představuje nepřiměřeně dlouhé odloučení, které může vést ke zpřetrhání partnerského pouta s jeho partnerkou. Správní orgány dle přesvědčení stěžovatele nerespektovaly základní principy správního rozhodování a závěry o přiměřenosti stanovené doby zákazu vstupu opřely o nekonkrétní a zcela obecné odkazy.

[14] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak napadený rozsudek městského soudu, tak i rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[15] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že trvá na závěrech uvedených v jejím rozhodnutí. Plně tak souhlasí s názory městského soudu vyslovenými v napadeném rozsudku a navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] S ohledem na to, že stěžovatel v kasační stížnosti namítá mimo jiné nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], zabýval se Nejvyšší správní soud v prvé řadě touto námitkou. Jestliže by totiž byl rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, nebylo by z povahy věci možné činit závěry o důvodnosti jednotlivých kasačních námitek. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu vyplývá, že aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 72, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné je třeba považovat zejména rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných námitek, respektive není-li z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, proč nepovažoval soud argumentaci žalobce za důvodnou, a to zejména jedná-li se o klíčovou právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Nedostatkem důvodů ovšem nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze absenci důvodů, na nichž stojí *ratio decidendi* rozhodnutí. Takovými vadami nicméně napadený rozsudek netrpí, neboť není pravdou, že by pouze nekriticky aproboval (nezákonný) postup správních orgánů. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že se městský soud veškerou žalobní argumentací stěžovatele podrobně zabýval; nereagoval-li explicitně na některý dílčí argument, nezakládá to nepřezkoumatelnost jeho rozsudku, neboť proti žalobním námitkám postavil vlastní ucelenou argumentaci, která všechny argumentační pozice žaloby pokrývá. Pouhý nesouhlas stěžovatele se způsobem, jakým městský soud vyhodnotil zákonnost postupu správních orgánů, nelze vykládat jako nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[19] Pokud jde o samotné skutkové a právní hodnocení věci, stěžovatel především namítá, že pokud by se správní orgány, potažmo soud, korektně zabývaly kvalitou jeho vztahu s přítelkyní (s níž žije ve společné domácnosti), musely by dospět k závěru, že (i) stěžovatel je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a (ii) vyhoštění stěžovatele představuje nepřiměřený zásah do jeho osobního a rodinného života.

[20] Stěžovatel nesouhlasí se základní premisou úvah správních orgánů i městského soudu, podle kterého podrobné zkoumání existence trvalého partnerského vztahu stěžovatele není nezbytně nutné, neboť tento vztah vznikl až v době nelegálního pobytu stěžovatele na území ČR. Obdobnou otázkou se Nejvyšší správní soud v minulosti již

mnohokrát zabýval (viz například rozsudky ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 - 34, a ze dne 6. 10. 2016, č. j. 7 Azs 75/2016 - 37), přičemž dospěl ke stejnému závěru jako městský soud ve věci nyní projednávané. Vycházel přitom z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (ESLP), podle které v situaci, kdy cizinec vytvářel a prohluboval rodinné, respektive soukromé vazby v době svého nelegálního pobytu, nemohl se rozumně spoléhat na to, že bude moci na daném území pobývat trvale (srov. například rozsudky ze dne 26. 1. 1999, ve věci *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, ze dne 22. 5. 1999, ve věci *Andrey Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99, ze dne 3. 4. 2012 ve věci *Biraga a ostatní proti Švédsku*, stížnost č. 1722/10, ze dne 22. 6. 1999, ve věci *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, ze dne 22. 6. 1999 ve věci *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, nebo ze dne 31. 1. 2006, ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99). V již zmíněném rozsudku č. j. 7 Azs 75/2015 - 34, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„stěžovatel* […] *založil svůj rodinný život na území ČR před tím, než mu byl rozsudkem* […] *uložen trest vyhoštění. Rozvíjel a prohluboval jej však ve většině až v době nelegálního pobytu* […] *Správní orgány ani městský soud přitom nezpochybnily skutečnost, že stěžovatel žije ve společné domácnosti s manželkou a dvěma dětmi a dlouhodobě vede na území ČR rodinný život, naopak tento stav vzaly za prokázaný. Jako určující však vyhodnotily skutečnost, že stěžovatel, byť navázal vztah s manželkou v době, kdy pobýval na území ČR oprávněně, realizoval jej z větší části v období, kdy zde již pobýval neoprávněně, čehož si byla vědoma i jeho manželka. Nemohl se tak rozumně spoléhat na to, že na území ČR, kde si založil a dále rozšiřoval rodinu, bude moci pobývat trvale. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury ESLP zcela zásadní* […] *Obdobně je nutno nahlížet také na situace, v nichž cizinec sice rodinné vazby naváže ještě v době svého legálního pobytu, nicméně jejich další prohlubování probíhá již v době, kdy je jeho pobyt nelegální. V takových případech bude vyhoštění cizince nesouladné s čl. 8 Úmluvy pouze výjimečně* […] *Manželka stěžovatele navíc musela s ohledem na nelegální pobyt stěžovatele na území ČR předpokládat, že bude stěžovatel nucen toto území opustit. Ve vztahu k této možnosti musela počítat rovněž s dalšími negativními okolnostmi, které s sebou jeho vycestování přinese, včetně komplikací organizační a ekonomické povahy“.*

[21] S ohledem na shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že v situaci, kdy je prokázáno, že partnerský vztah vznikl v době nelegálního pobytu stěžovatele na území ČR, nemohli partneři důvodně předpokládat, že stěžovatel bude moci na území ČR setrvat, a otázka posouzení existence a intenzity trvalého partnerského vztahu tak není zásadní, jak správně konstatoval městský soud. Jak bylo uvedeno výše, podobný postup uplatňoval Nejvyšší správní soud i v případě *manželského* vztahu *vzniklého ještě v době legálního pobytu cizince*, který byl z větší části rozvíjen až v době jeho nelegálního pobytu. Uvedené závěry nepopírá ani městským soudem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31, kterým byl v obdobné věci napadený rozsudek zrušen z důvodu nedostatečného zjištění a zhodnocení rodinných vztahů cizince na území ČR. V uvedeném případě bylo totiž nutno podrobněji posoudit vztahy cizince k jeho *dětem*, zejména pak s ohledem na ekonomickou závislost dětí na cizinci. O takovou situaci se v případě stěžovatele nejedná.

[22] Na základě těchto skutečností proto v době rozhodování žalované nelze vztah mezi stěžovatelem a jeho partnerkou považovat za *trvalý partnerský vztah* ve smyslu ustanovení § 15 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a stěžovatel tak nemůže být považován za rodinného příslušníka občana EU. Městský soud nepochybil, pokud se v souladu se shora uvedenými závěry podrobněji nezabýval ani dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do sféry soukromého a rodinného života partnerky stěžovatele, neboť i ona musela vědět o skutečnosti, že stěžovatel bude s nejvyšší pravděpodobností nucen vycestovat.

[23] Se shora řešenou problematikou úzce souvisí i námitka stěžovatele ohledně způsobu posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel namítá, že městský soud aproboval správnost závěrů žalované, aniž by (i) kriticky zhodnotil dobu trvání a intenzitu jeho partnerského vztahu (tj. zhodnotil i aspekty, které správní orgány nevzaly v potaz, přihlédl k tomu, že rozpory ve výpovědích stěžovatele a jeho partnerky byly jen marginální a logicky vysvětlitelné a zabýval se skutkovým stavem věci nikoli na počátku správního řízení, ale v době rozhodování žalované), (ii) zohlednil nižší závažnost protiprávního jednání stěžovatele a (iii) přihlédl k tomu, že stěžovatel má na území ČR silnější osobní vazby než v zemi původu. Nejvyšší správní soud s tímto názorem nesouhlasí, neboť městský soud se v odst. 26 – 33 odůvodnění napadeného rozsudku těmito aspekty podrobně zabýval. Uvedl, že správní orgány při svém rozhodování přihlédly k rodinným poměrům žalobce, jeho pobytové historii, zdravotnímu stavu a vazbám k ČR i k Vietnamu. Následně městský soud komplexně zhodnotil přiměřenost zásahu na základě aplikace kritérií vyplývajících z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu i ESLP (viz odst. [20] výše) na případ stěžovatele. Městský soud nepochybil, poukázal-li v rámci kritéria soukromého a rodinného života cizince na význam posouzení, zda byl tento život založen rozvíjen době nelegálního pobytu cizince, neboť důraz na toto kritérium klade v ustálené rozhodovací praxi Nejvyšší správní soud i ESLP. V odst. 30 odůvodnění rozsudku vyložil, že ve výpovědích stěžovatele a jeho partnerky existovaly rozpory, které snižují jejich vypovídací hodnotu, za rozhodující důvod, pro který nedovodil nepřiměřenost dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, nicméně označil fakt, že stěžovatel vztah se svou partnerkou založil a rozvíjel až v době, kdy se vědomě nelegálně zdržoval na území ČR. Na základě hodnocených kritérií v jejich vzájemné souvislosti dospěl městský soud ke správnému závěru, že rozhodnutím žalované k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele nepochybně dojde, nicméně tento zásah nelze považovat za nepřiměřený (viz zejména odst. 34 a 36 odůvodnění rozsudku). Ani tato námitka stěžovatele tak není důvodná.

[24] Namítá-li stěžovatel, že skutkové závěry žalované nemají oporu ve správním spisu a jsou výsledkem nesprávného hodnocení provedených důkazů, nelze především přehlédnout, že se tato argumentace upíná k otázce existence a kvality jeho partnerského vztahu. Je proto třeba znovu upozornit, že městský soud podrobné zjišťování konkrétních aspektů soužití stěžovatele a jeho partnerky nepovažoval za rozhodující, neboť za zásadní označil zjištění, že daný partnerský vztah byl založen a rozvíjen až v době nelegálního pobytu stěžovatele na území ČR (viz zejména odst. 34 odůvodnění napadeného rozsudku a odst. [23] tohoto odůvodnění výše). Pokud jde o samotné hodnocení soužití stěžovatele

s jeho partnerkou, správní orgány nezpochybnily samotnou existenci partnerského vztahu či jeho délku, nýbrž zpochybnily jeho povahu a kvalitu. Městský soud zejména v odst. 26 a 30 odůvodnění svého rozsudku přiléhavě poukázal na fakt, že správní orgán prvého stupně před vydáním svého rozhodnutí provedl výslech stěžovatele i jeho partnerky a provedl také opakované pobytové kontroly; na základě rozpornosti těchto výpovědí (ze dne 6. 3. 2020) vyhodnotil, že se jedná o výpovědi účelové a vycházel proto zejména z dřívější výpovědi stěžovatele ze dne 26. 3. 2019 a z výsledků první pobytové kontroly. Na základě zjištěných skutečností dospěl správní orgán prvého stupně k závěru, že mezi stěžovatelem a jeho partnerkou může jít maximálně o vztah vzájemné výpomoci, nikoliv vztah partnerský. Správní orgány obou stupňů přitom explicitně označily důkazy, z nichž při hodnocení skutkového stavu vycházely, i jak je zhodnotily, přičemž tyto důkazy jsou součástí správního spisu. Městský soud tyto závěry aproboval, a to nikoliv apodikticky, ale s poukazem na konkrétní nesrovnalosti ve výpovědích; ty vyhodnotil jako zásadní, což oslabuje jejich důvěryhodnost a tedy i použitelnost pro zjištění skutkového stavu věci. S tímto hodnocením se kasační soud ztotožňuje.

[25] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že městský soud nesprávně aproboval chybný postup žalované, která při svém rozhodování vycházela ze skutkového stavu v době zahájení řízení, nikoliv v době svého rozhodování. Je sice pravdou, že žalovaná chybně uvedla, že existence trvalého partnerského vztahu by musela být prokázána již od počátku správního řízení, současně však (a to je podstatné) nezakládala skutková zjištění pouze na základě výpovědi stěžovatele ze dne 26. 3. 2019 (tj. z počáteční fáze řízení), ale hodnotila i výpovědi stěžovatele a jeho partnerky před vydáním svého rozhodnutí, jakož i výsledky opakovaných pobytových kontrol. Je tedy zřejmé, že se při zjišťování skutkového stavu neomezila pouze na situaci v době zahájení řízení; v opačném případě by provádění zmiňovaných výslechů a pobytových kontrol nemělo žádný smysl. Pokud ovšem nové výpovědi žalovaná vyhodnotila jako rozporné a tudíž nevěrohodné, je logické, že vycházela z důkazů provedených již na počátku řízení, které považovala za validní.

[26] Konečně, pokud jde o délku uloženého správního vyhoštění, Nejvyšší správní soud se shoduje s názorem stěžovatele, že jde o výsledek správního uvážení. Limity soudního přezkumu správního uvážení se zdejší soud zabýval například v rozsudcích ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 Azs 152/2021 - 68, 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014 - 51, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48 či ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, z nichž se podává, že tento přezkum je omezen pouze na posouzení, zda správní orgán nepřekročil meze své diskrece nebo zda jí nezneužil, tzn. zda nebylo správní rozhodnutí zatíženo svévolí správního orgánu, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Žalovaná potvrdila v napadeném rozhodnutí uložení správního vyhoštění v délce 30 měsíců, přičemž zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. c) vymezuje délku možného vyhoštění až na 3 roky. Délka správního vyhoštění tedy byla stanovena v rámci zákonem stanovených limitů. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, jaké skutečnosti zohlednil ve prospěch stěžovatele (poskytnutá součinnost, délka pobytu) i v jeho neprospěch (překročení hranice mimo hraniční přechod, nelegální pobyt a práce na území ČR), přičemž tyto skutečnosti mají oporu ve správním spisu. Je tedy zřejmé, že správní orgány při úvaze o délce správního vyhoštění nevybočily ze svého diskrečního oprávnění a svou úvahy logicky

a srozumitelně odůvodnily. Městský soud proto nepochybil, pokud dovodil, že rozhodnutí správních orgánů nevybočují z limitů správního uvážení.

[27] Vzhledem k tomu, že z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Náhrada nákladů řízení proto nebyla přiznána žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu